

РЕШЕНИЕ

№ 17412

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на
прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **467** по описа за **2025**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр.
чл. 46а, ал. 1 вр. чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А. Х. Е., гражданин на Е., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН],
депозирана чрез пълномощника му – адв. Я. К., САК против Заповед УРИ № 5392ПАМ - 3924 от
10.12.2024 г. издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ –
Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10
от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал. 1 от Наредба № Из – 1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване
на чужденци в Специални домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за
организацията на дейността им, е настанен принудително в Специализиран дом за временно
настаняване на чужденци (СДВНЧ), за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото
настаняване.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт
поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила,
противоречие с материалния закон и явно несъответствие с целта на закона. Твърди се липса на
фактическа обосновааност, доколкото не са конкретизирани данните, въз основа на които е
направен извод за наличие на опасност от укриване, с цел възпрепятстване изпълнението на
наложената принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от
ЗЧРБ – «Връщане до страна на произход». Поставя се акцент върху заявеното желание от
жалбоподателя да се върне доброволно в държавата си по произход и обезпечителният характер
на приложената административна мярка. В този аспект, се сочи липса на мотиви за наличие на

основания за отказ да бъде приложена алтернативна мярка от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Аргументирано е и становище за неизпълнение на задълженията по чл. 35 от АПК. Твърди се и съществено ограничаване на правото на лично участие на жалбоподателя в административното производство. С тези съображения е мотивирано искането за отмяна на оспорената заповед.

Жалбоподателят и пълномощникът му не се явиха в съдебното заседание. Искането и подробно изложените аргументи в жалбата се поддържат от адв. К. в представена писмена молба (л. 34). Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение. В условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ответната страна над нормативно установения минимум.

Ответникът по жалбата – началникът на сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ – Столична дирекция на вътрешните работи чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт И. оспорва основателността на жалбата и счита, че следва да бъде отхвърлена. Излага съображения за законосъобразно приложение на материалния закон, в съответствие с установените фактически обстоятелства, при спазване на административно производствените правила. Сочи, че принудителното настаняване в СДВНЧ е продължило по-малко от месец и е обезпечило своевременното изпълнение на наложената принудителна мярка по чл. 39а, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Претендира юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на жалбоподателя.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изрази становище за неоснователност на жалбата.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорения административен акт е започнало въз основа на информация, отразена в Докладна записка УРИ 5392р-2693 от 10.12.2024 г. (л. 13) на служител на сектор «Незаконна миграция» при отдел «Миграция» - СДВР. В същата е посочено, че на 10.12.2024 г. около 11,00 ч. служители на сектор «Незаконна миграция», отдел «Миграция» - СДВР са провели беседа с жалбоподателя А. А. Х. Е. в Регистрационно приемателен център «В.» при Държавна агенция за бежанците. Чужденецът е представил Решение на ДАБ – МС от 25.11.2024 г. за прекратяване на административно производство, образувано по подадена от него молба за международна закрила.

Служителите на СДВР са установили, че чуждият гражданин не носи документи за самоличност. По време на беседата е заявил, че няма близки или роднини, при които може да остане и не разполага с финансови средства. В Докладната е отразено изявление на жалбоподателя, че не е сигурен дали желае да се върне в държавата си на произход – Е. или ще продължи към друга държава от 3. Европа.

Въз основа на тези данни, с Докладна записка УРИ 5392р – 2693 от 10.12.2024 г. е направено предложение на А. А. Е. да бъде наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – «Връщане до страна на произход», както и да се приложи разпоредбата на чл. 60 от АПК. За обезпечаване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и поради невъзможност да се определи някоя от визираните в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ мерки, с оглед отчетената опасност от укриване е предложено жалбоподателят да бъде настанен принудително, на основание чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в СДВНЧ за срок не по-дълъг от 6 месеца.

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 3923 от 10.12.2024 г. административният орган е наложил на жалбоподателя ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – Връщане до страна

на произход, и е постановил предварителното ѝ изпълнение, на основание чл. 60 от АПК.

Позовавайки се на основанията, визирани в чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, административният орган е издал и оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392ПАМ - 3924 от 10.12.2024 г., с която е разпоредил принудителното настаняване на А. А. Х. Е. в СДВНЧ при Дирекция «Миграция» за срок не по – дълъг от 6 месеца, считано от фактическото му настаняване – 10.12.2024 г. (Приемо предавателен протокол УРИ 5392р – 2694 от 10.12.2024 г.). Заповедта е връчена на жалбоподателя на 10.12.2024 г., видно от саморъчно положения подпис (л. 12).

С писмо рег. № 5364р – 165 от 08.01.2025 г. (л. 17) директорът на Дирекция «Миграция» - МВР е уведомил директора на СДВР, че от Посолството на Арабска република Е. в [населено място] е издаден документ за пътуване (пасаван) № 1/2025 със срок на валидност до 20.01.2025 г. (л. 18) на името на чуждия гражданин А. А. Х. Е., въз основа на който е установена промяна при изписване на имената му.

На основание чл. 62, ал. 2 от АПК, е издадена Заповед УРИ 5392 ПАМ – 42 от 13.01.2025 г. за поправка на очевидна фактическа грешка (л. 19), с която е изменена Заповед УРИ 5392 ПАМ – 3923 от 10.12.2024 г. за налагане на принудителната административна мярка «Връщане до страна на произход» на А. А. Х. А., [дата на раждане], гражданин на Е., ЛНЧ [ЕГН] в частта относно изписването на личните му имена, което е съобразено с издадения документ за пътуване, а именно - АХМЕД АБДАЛЛА ХАССАН ЕЛМОРСИ.

Към преписката е приложена Справка за пътуване на лице – чужд гражданин (л. 16), в която е отразено, че на 08.01.2025 г. жалбоподателят е напуснал РБългария през ГКПП Аерогара - С. с полет за Е..

В съдебното производство страните не ангажираха други доказателства.

Страните не спорят по така описаните релевантни за правния спор факти, които позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, при наличие на правен интерес, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок, визиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ (заведена е с вх. № 34644 на 30.12.2024 г., но е изпратена по електронна поща в първия работен ден, съвпадащ с деня, в който изтича срока – 27.12.2024 г. – 19:25 ч. – л. 9 от делото).

Не е отпаднал правният интерес от оспорването на административния акт, въз основа на който в периода 10.12.2024 г. – 08.01.2025 г. спрямо жалбоподателя е прилагана обезпечителната мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, доколкото не е депозиран писмен отказ или заявление за оттегляне на оспорването от жалбоподателя и/или от процесуалния му представител. Не са налице и основания за приложение на разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от АПК. В този смисъл, прилагането на мярката по чл. 44, ал. 6 от АПК, е прекратено като закономерна последица от изпълнената ПАМ по чл. 39а, ал.1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – Връщане до държавата по произход, поради което не може да се ползва като аргумент, че правният интерес от оспорването е отпаднал.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ при СДВР, с делегирани правомощия съгласно Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР (л. 21).

Спазени са процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Неоснователни са възраженията за липса на мотиви както относно фактическите основания за издаване на заповедта, така и досежно приложената разпоредба на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, с оглед позоваването на мотивите, изложени в Докладна записка рег. № 5392р-2693 от 10.12.2024 г. Не са допуснати и твърдените нарушения на процесуалните правила, които са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Същият е надлежно уведомен за започване на административното производство, което е приключило с издаване на оспорената заповед. Положеният подпис след отразения текст, че връчването на заповедта е било на разбираем за него език, в присъствие на преводач, удостоверява изпълнението на изискванията на закона.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност на органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване да обезпечат процеса по извеждане на незаконно пребиваващ на територията на страната чужд гражданин с временното му принудително настаняване в Специален дом за чужденци за периода, който е необходим за организиране на връщането или експулсирането до държавата на произход или трета страна. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове, когато не е налице възможност за ефективно прилагане на по - леки обезпечителни мерки от вида на посочените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Целта на ограничението предпоставя кратки срокове на прилагане, които са лимитирани, съгласно разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО с две алтернативни хипотези: 1. последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ или 2. установяване на данни, че не съществува разумна възможност за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на тези изисквания противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е настанен принудително жалбоподателят в СДВНЧ е ограничен на първо място, с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и едва при липса на предпоставки за това, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки, при наличието на които следва да бъдат приложени ограничения на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ при кумулативното наличие на липса на възможности за прилагане на друга/и по - леки мерки от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, които могат да обезпечат процеса на извеждане от страната.

Възраженията в жалбата за липса на конкретни данни, по смисъла на чл. 15, ал. 1 б. „б“ от Директива 2008/115/ЕО относно наличието на опасност от „възпрепятстване“ на „подготовката на връщането“ не намират опора в приложените доказателства към административната преписка. Не се спори, че към момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателят А. Е. не е притежавал валидно издадени документи за самоличност от държавата си по произход. Не е спорен и резултатът от приключило производство по Закона за убежището и бежанците, образувано по молбата му за международна закрила. Периодът от влизане в сила на административния акт, с който е прекратено производството по ЗУБ – 25.11.2024 г. до издаването на оспорената заповед – 10.12.2025 г., за който няма данни къде е пребивавал жалбоподателят на територията на страната, съответства на отразената в мотивите на административния акт опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т.

2 от ЗЧРБ, предвид признатата от чужденеца липса на финансови средства, а и на близки и роднини, които могат да гарантират пребиваването му за времето необходимо за техническата подготовка на извеждането му от страната.

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ е дадена в т. 4в на §1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, която възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии нормата на т. 7 на чл. 3 от Директива 2008/115/ЕО. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, ненапускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, притежаване на подправени документи или липса на валидно издадени документи, представяне на невярна информация.

От приложените документи към административната преписка се установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя А. Е., обуславящи наличие на опасност от укриване

- липса на валидно издадени в държавата му на произход документи за самоличност,
- заявено намерение за установяване в друга държава – членка на ЕС,
- незаконно преминаване държавната граница на РБългария.

С тези обективни данни е обосновано и предложението в докладната записка, на която се е позовал административният орган при прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Посочените обективни факти не дават основание за прилагане на алтернативна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ за обезпечаване на процеса по извеждане от страната.

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка съпътстваща изпълнението на наложената на жалбоподателя ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Ограничаването на правата му за период, съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, съответства на изискванията на чл. 6 от АПК, чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата. В конкретния казус правомерното ограничаване на правото на свобода, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, е предпоставено от приложението на друг основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенството на закона. Задържането е било необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца при наличните обективни данни за опасност от укриване. Установените при спазване на административнопроизводствените правила релевантни факти обосновано са послужили при преценката относно вида на обезпечителната мярка, която е приложена спрямо жалбоподателя и е осигурила своевременното му – в рамките на месец - фактическо извеждане от страната, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

По изложените съображения, съдът счита, че жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Своевременно заявената претенция от процесуалния представител на ответника при този изход на спора следва да бъде уважена, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. В тежест на жалбоподателя следва да се възложи заплащането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто /лева, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Х. Е., гражданин на Е., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез пълномощника му – адв. Я. К., САК против Заповед УРИ № 5392ПАМ - 3924 от 10.12.2024 г. издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал. 1 от Наредба № Из – 1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в Специални домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена, и за организацията на дейността им, е настанен принудително в СДВНЧ, за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване – 10.12.2024 г.

ОСЪЖДА А. А. Х. Е., гражданин на Е., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: